

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

IULIAN
BĂZĂREA

CENUȘA LUMII

Libris
EDITORIAL

Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

01 VÂNĂTOAREA LUPILOR	5
02 KHANDHU	39
03 LIMPEDE CA CENUȘA.....	65
04 EXPEDIȚIE.....	103
05 TRĂDAREA.....	123
06 TRECEREA DINCOLO.....	143
07 ROATA VIEȚII	163
08 CENUȘĂ ȘI SÂNGE	199

Calul își afunda precaut copitele în zăpadă. Mergeau încet cal și călăreț, atenți la poteca ce și-o alegeau spre creastă, un drum periculos căci stratul de zăpadă proaspăt căzut și destul de gros putea ascunde pericole. Câinele ce îi urma era și mai mult pus la încercare, în unele locuri zăpada fiind mai înaltă decât el. Limba roșie atârnată printre colți într-o parte și respirația aburindă erau semne că mergeau de ceva vreme, iar urcușul nu fusese deloc ușor printre cioturile înnegrite și tufișurile scheletice și troienite. Dar nu mai aveau mult și urmau să ajungă sus, să-și găsească un adăpost de viscolul care se întetea tot mai tare.

Chipul acoperit al călărețului din care se vedeau doar ochii mijiti se întoarse de la câine înspre creasta pe care luptau să ajungă. Pelerina întunecată, acum acoperită de zăpadă, cădea de pe umerii lui acoperind crupa calului. Nu era foarte groasă, însă îl proteja foarte bine de viscolul tăios. Mai aveau puțin până în vârf. Deodată ochii i se deschiseră larg și, o dată cu mișcarea capului într-o parte, scoase arcul și potrivii o săgeată. Tufișurile încărcate de zăpadă din dreapta sa se mișcau nefiresc, nu doar din cauza vântului. Mai era

ceva acolo. Calul ciuli urechile și fornăi nervos. Tresări puțin când coarda arcului vibră, aruncând săgeata mortală. Tufișul se scutură de câteva ori după care rămase nemișcat.

Căinele stătea atent, îngropat în zăpadă aproape până la gât, cu urechile ridicate, așteptând comanda, iar când aceasta veni – Lup, adu aici! – căinele țâșni cu greutate către tufiș, luptându-se cu omătul pufos. În câteva clipe se înapoie dând din coadă, cu prada în gură, un iepure cu blana albă.

Călărețul sări în zăpada până la genunchi și îi luă câinelui din gură vânatul, nu fără mârâitul de rezistență cu care era obișnuit.

„Hai, Lup, doar îl împărțim”, îi șopti călărețul în timp ce-și recupera săgeata din trupul flasc al iepurelui. Scoase cuțitul și creastă pielea la gâtul prăzii, apoi își ridică masca ce-o avea pe chip, îl duse la gură și supse sângele cald ce îi înroși buzele și bărbia. Căinele mârâi scurt, înnebunit de mirosul cărnii.

Ajuns pe creastă călărețul rămase, în ciuda viscolului, câteva momente pentru a privi peisajul ce li se întindea în față. Aceleași cioturi înnegrite de copaci arși ieșeau din albul imaculat al zăpezii și aceleași tufișuri ninse, însă altceva atrăgea atenția: o întindere ninsă, fără cioturi, un lac înghețat ce se termina nu foarte departe în stânga cu un zid imens. Atât putea distinge, însă era suficient. Era încă destul de mers până la zid, iar ei erau oboșiți și flămânzi.

Coborâra spre marginea lacului într-un loc ceva mai adăpostit de viscol, într-o scobitură a muntelui. Călărețul legă căpăstrul calului de un ciot, iar căinele se ghemui lângă, în zăpadă.

La adăpostul unei stânci aprinse un mic foc cu ajutorul unor bucăți tăiate cu o toporișcă scurtă dintr-un copac ars. Apoi luă iepurele mort prins la brâu și, cu o dexteritate uimitoare, jupui animalul și îl curăță de măruntaiele pe care le aruncă apoi spre căine. O altă bucată de lemn mai lungă o folosi pentru a atârna iepurele deasupra focului.

Îi era atât de foame încât îi venea să muște pur și simplu carnea suculentă, însă știa că era mai bine să aștepte decât să își complice situația. Curând mirosul cărnii prăjite îi umplu nările, lumina și căldura focului îi calmară simțurile. Închise ochii și gândurile îl purtară departe.

Viscolul se mai domolise. Călărețul stătea lângă foc, mestecând încet carnea pârlită, căinele rodea dând din coadă câte un oscior aruncat de stăpânul său, iar calul rumega din sacul prins pe cap. Le prindeau bine puțină odihnă și mâncare.

Nu păstră nimic din carnea oferită de bietul iepure și, când termină de mâncat, bărbatul se ridică, privi în jurul său pentru a găsi un ciot mai înalt, iar când îl găsi, își scoase cuțitul din teacă și scrijeli un semn pe suprafața întunecată. Când termină, rămase câteva clipe să privească întinderea albă, imaculată de deasupra lacului. Pentru a urca pe zid, ar fi trebuit să treacă lacul, să urce pe malul celălalt și să încerce o cale pe acolo, fiindcă pe malul pe care se afla, muntele devenea foarte abrupt în apropierea zidului. Hotărâse aceasta, însă ceea ce îl făcea să se teamă era grosimea gheții de sub stratul de zăpadă. Nu se vedeau urme, deci nimeni nu trecuse pe acolo. Poate nu se încumetase, dar fusese și viscolul care ar fi acoperit orice urmă a vreunei treceri.

Focul aproape se stinsese, doar jăratecul mai lucea muribund prin cenușă, ațâțat de vânt.

Lup ciuli urechile, se ridică din zăpadă și mârâi amenințător în sus, spre creastă. Bărbatul fu într-o clipă lângă calul ce fornăia puternic, agitat și îi trase sacul de pe cap, prinzându-l apoi de șa. Luă arcul, trase o săgeată din tolba prinsă pe spate și o fixă în coardă. Urmări încotro privea câinele și imediat zări primejdia. La vreo cincizeci de metri, printre cioturile negre își făcură apariția cinci lupi gata de atac. Deocamdată stăteau și priveau, însă deodată țâșniră mârâind, în jos spre pradă. Sunetul pe care îl scoteau era înfiorător. Zăpada înaltă îi făcea să avanseze greu. Mârâitul lui Lup devenise treptat un schelălăit de frică și avea și de ce, fiindcă de sus, dinspre creastă se vedeau venind alți lupi în salturi mari prin zăpadă.

Călărețul se întoarse spre câine și îi strigă: „Fugi, Lup, fugi!”. Câinele privi spre stăpânul său și apoi o luă la fugă în direcția opusă primejdiei. Doi dintre cei cinci lupi se luară după el. Cel mai înaintat dintre lupi căzu răpus de săgeata călărețului, iar celălalt se opri o clipă după care reluă urmărirea câinelui.

Bărbatul sări în șaua calului, prinse hățurile cu putere și porni urmărit de ceilalți lupi înspre lacul înghețat. Spera ca gheața să fie destul de groasă pentru a-i susține pe el și pe cal. Se uita din când în când în spate, haita se apropia tot mai mult îndârjită de mirosul fricii.

Trecuseră de pădurea de cioturi înnegrite în câteva clipe care părură o veșnicie și ajunseră pe întinderea albă de deasupra lacului. Primele izbituri ale copitelor pe gheață fură ca un șoc. Oare îi va ține? Fuga nebună

continuă. Călărețul trebuia acum să-și gândească viitorul traseu după ce ar fi trecut de lac, locul pe unde și-ar fi găsit salvarea și el, și calul său. Întoarse privirea în speranța că își va vedea undeva câinele, fugind departe, însă viu, dar nu îl mai văzu.

Lupii, o dată ajunși pe suprafața lacului, se despărțiră în grupuri spre stânga și spre dreapta sa pentru a-i tăia călărețului orice cale de scăpare. Era teritoriul lor de vânatoare, iar călărețul nimerise fix în arenă.

Lungi fuioare de aburi ieșeau din botul calului, urechile lui ascuțite se mișcau nervoase. Călărețul, aplecat peste gâtul calului, devenise una cu acesta. Nu mai aveau mult până la marginea lacului, acolo unde panta muntelui, înțesată de aceleași tulpini carbonizate, devenea neîndurătoare, însă o trosnitură a gheții sub copitele calului îl făcu pe călăreț să realizeze situația reală, că erau încă pe gheață, iar aceasta către mal devenea mai subțire. Veni apoi zgomotul teribil al gheții ce se crăpa. Nu mai avu timp pentru vreo reacție, se prăbușiră cal și călăreț în apa rece.

Calul încerca să înoate spre mal, dar nu putea din cauza gheții ce se rupea și nici să urce pe ea nu reușea. Necheza speriat și se zbătea, având doar capul deasupra apei. Ochii lui mari căutau scăparea ce nu avea să vină. Călărețul se întoarse spre gheața mai groasă din spate ce nu se crăpase încă, vru să se cațere pe ea, dar alunecă înapoi în apă. Sub apă își scoase cuțitul, apoi se ridică la suprafață unde două boturi flămânde îl așteptau gata să îl sfășie. Ceva se mișca lângă el. Se întoarse și dădu cu ochii de un lup ce, probabil, alunecase și el din greșală în apă. Acesta deschise botul să-l atace, însă bărbatul îl prinse cu mâna stângă de gât, iar cu

mâna cealaltă îl străpunse cu cuțitul și așa, îmbrățișați, se scufundară spre adâncul rece și întunecat.

Pleoapele i se deschisera și, spre uimirea sa, i se părea că aude oameni vorbind sau vedea formele unor oameni mișcându-se în jurul lui. Încheieturile mâinilor erau legate, la fel și gleznele. Simțea prezența persoanelor, dar nu putea avea nicio reacție, încercă să vorbească, dar efortul fiind prea mare, leșină.

Vocea unei femei îl trezi. Vorbea tare și pițigăiat. Deschise ochii împăienjeniți și văzu două femei amestecând în niște vase mari atârinate deasupra unui foc. Amândouă păreau a fi bătrâne după felul greoi de a se mișca și după voci. Încăperea era luminată doar de focul de sub oale astfel încât nu putea vedea prea multe, doar niște scaune și mese din lemn și niște ziduri de piatră de jur-împrejur.

Femeia cu glas pițigăiat porni să vorbească din nou.

— Îți spun eu că așa este. Așa a fost scris să fie. Dar lumea nu mă ascultă!

— Păi, cum să te asculte când vorbești toată ziua vrute și nevrute?

— Ce vrute și nevrute? Încerc să vă explic, dar nu vreți să înțelegeți.

— Da, da... bine, bine..., renunță a doua femeie.

Bătrâna cu glas pițigăiat se întoarse către călăreț. Bărbatul era tot acolo, întins pe masă, acoperit cu blănuri. Se apropie greoi de el. Simțind aceasta, călărețul închise ochii.

— Uită-te la el. El este. Cartea sfântă vorbește despre venirea lui, călărețul întunecat pe cal negru, trimis să aducă moartea, să aducă focul ce a pârjolit pământul.

Respirația bătrânei asupra lui îl neliniștea, însă aștepta nemișcat. Oricum, se simțea slăbit și nu știa cum ar fi putut să reacționeze. Încerca să găsească un sens acelor cuvinte, dar nu putea pricepe la ce anume se referea.

— Lasă-l în pace și vino aici că avem treabă. Și termină cu prostiile tale.

— Nu-s prostii... N-am văzut un asemenea om. Simt că aduce răul. Ar trebui să-l tăiem aici și să-l aruncăm în oale, să scăpăm de el.

Cealaltă femeie veni în grabă, o apucă de mâini și o scutură ca și când ar fi vrut să o trezească.

— O să mă fac că nu am auzit ce ai zis. Vino lângă mine și lasă bietul om în pace că nu ți-a făcut nimic. Iar dacă aude Ivana ce vorbești sau te prinde lângă el nu o să-ți fie bine.

— Toți sunteți niște prefăcuți. Vreți să uitați cum am ajuns aici, cum am supraviețuit. Ce, tu n-ai gustat carne de om? Ei, bine, nu m-ar deranja să gust din demonul ăsta, șuieră pițigăiată.

— Uite ce e, vorbi cealaltă femeie amenințător, trăgând-o spre oalele atârinate deasupra focului, tu o să-ți închizi acum gura aia spurcată și o să amesteci aici, că, dacă nu, îți închid eu gura, ți-o cos și te arunc la lupi. Ce zici?

Bătrâna pițigăiată nu mai scoase o vorbă și se apucă să amestece într-o oală, răspândind astfel în încăperea miros de mâncare.

Călărețul deschise ochii și încercă să privească în jur atunci când simți că femeile nu mai sunt lângă el și își văd de treaba lor. Erau lângă foc și nu mai vorbea niciuna. Încăperea devenise mai întunecată, focul se mai micșorase, iar bătrânele erau în fața lui. Se concentrează să vadă mai mult în beznă. Aceleași ziduri din piatră, scaunele și mesele. Își întoarse cu greutate capul spre spate în speranța de a găsi o fereastră, o ușă. Ochii dădură peste un chip de femeie tânără ce se uita fix la el. Se smuci speriat de apariția neașteptată. Oare de cât timp îl urmărea?

Dintr-o mișcare femeia fu deasupra lui, ținându-i cu palmele umerii lipiți de masa pe care era așezat.

— Te-ai trezit, voinicule? De trei zile am grijă de tine ca să nu mori.

Se priveau unul pe celălalt. Femeia era subțire și ușoară, însă puternică, avea chipul fin, deschis la culoare, ochii aprinși și iuți, părul negru împletit într-o coadă ce-i cădea peste umărul stâng.

— Hei! strigă femeia la el, încruntându-se. Înțelegi ce vorbesc? Nu te mai zbate! Ești slăbit. Auzi ce-ți spun?

Vocea femeii se auzea din ce în ce mai slab. Privirea călărețului se înceteșă, apoi leșină.

Doi bărbați intrară în încăperea. Cel din față ducea o torță pe care o ridică deasupra mesei unde era întins călărețul. Bărbatul din urmă era mai bătrân și venea mai încet, sprijinindu-se într-un toiag înalt.

Femeia de lângă masă merse să îl întâmpine, zâmbind, pe cel de-al doilea.

— Tată, s-a trezit! S-a uitat la mine, dar nu a spus niciun cuvânt. S-a zbatut și, cum e slăbit, iar a leșinat. Am avut grijă bine de el, nu?

— Da, Ivana, răspunse bătrânul. Acum du-te și odihnește-te puțin. Când se trezește să fii tot lângă el. Domir va sta și el de acum cu tine aici.

— Dar, tată, mă descurc și singură! ripostă tânăra femeie.

— Fata mea, nu știm nimic despre el decât că a trecut de lupi, a omorât câțiva dintre ei și asta de unul singur. Trebuie să aflăm cât mai multe despre el și cât mai repede posibil.

— Bine, tată, am înțeles, se conformă Ivana. Apoi se întoarse și plecă.

Bătrânul se uită spre cel cu torță, un bărbat înalt, solid și bărbos.

— Domir, fii cu băgare de seamă. Nu vreau să pățiți nimic nici voi și nici el. Înțelegi? Am nevoie de el viu.

Urișul bărbos își aruncă un ochi peste cel legat pe masă și vorbi ca pentru sine.

— Oare nu ar fi mai bine să îi facem felul aici? E leșinat și nu ar simți nicio durere...

— Nu, Domir, noi nu suntem așa și tu știi că nu aceasta e calea noastră, îl muștră bătrânul.

— Da, Părinte, am înțeles, răspunse gros bărbosul, punându-și mâna instinctiv pe mânerul cuțitului lung atârnat la sold. Nimic rău nu i se va întâmpla.

Călărețul stătea întins pe masă, cu capul ridicat, sprijinit de câteva blănuri, iar Ivana lângă el îl hrănea. Aceiași foc ardea molcom, încălzind și dând lumină.

Mai era o torță care, prinsă în zid, sporea dar nu foarte mult lumina din încăpere. Cu o lingură de lemn, Ivana alegea bucățele de carne ce se scaldau într-un sos gros dintr-un castron tot din lemn. Era atentă și preocupată ca și când ar fi hrănit un copil.

Domir îi privea tăcut și rece de la câțiva pași distanță, așezat pe un scaun. Ochii săi întunecați scormoneau parcă prin bărbatul întins pe masă. Îl vedea rănit și slăbit, însă ceva îi spunea că o putere mare zăcea în acel trup.

Niciunul dintre cei trei nu scotea un cuvânt.

Călărețul se simțea aproape sătul. Nu era învățat să fie hrănit. Poate că singur ar fi înfulecat mai repede, însă modul în care o făcea femeia îl tempera și începea să-i placă. Îl calma ritmul lent dar precis al mâinilor ei albe și moi. Se gândea că acea femeie trebuie să fi avut copii, după felul în care se purta cu el. Din când în când arunca privirea și spre bărbosul de pe scaun, dar o făcea scurt, cu mișcări imperceptibile, ca o foire. Ochii uriașului bărbos nu aveau somn, erau ca oțelul, iar tăcerea lui era aproape înspăimântătoare. Mai văzuse în viața lui bărbați înalți, dar și vânjoși ca acesta nu. Hainele din blănuri cenușii îi acopereau trupul masiv, iar pletele negre și barba lungă îi dădeau înfățișarea unei sălbăticiuni.

— Gata masa, voinicule, șopti Ivana.

Nu urmă decât tăcere din partea lui. Ochii călărețului îi întâlniră pe cei iscoditori ai femeii și îi răspunse printr-un clipit.

— Da, zâmbi ea, văd că mă înțelegi, dar vreau să aud din gura ta. Dacă nu, s-ar putea ca de mâine să

te hrănească Domir. Nu cred că v-ar plăcea niciunuia, zise râzând. Domir hohoti și el scurt și aprobator.

Femeia se opri un moment și îl măsură din ochi pe bărbatul întins în fața ei. Trupul lui gol era acoperit cu o blană, iar mâinile îi fuseseră legate de masă pentru siguranță. Părul era negru și lung până la umeri și, împreună cu o barbă crescută nu foarte mult, îi acoperea o cicatrice de arsură ce se întindea de la tâmpla dreaptă, în jos spre gât. Ea știa și de cicatricile de pe restul corpului, căci îi verificase trupul gol pe când era leșinat, iar ceilalți nu erau prin preajmă. Mai văzuse și la alții mai bătrâni astfel de arsuri, dar nu-și putea stăpâni un sentiment de milă față de acest bărbat ce nu părea bătrân deloc. Și mai erau și alte cicatrici dintre care mai văzuse doar la vânători, la cei care mânuiau cuțitele cele lungi, tăieturi ce-au fost adânci, cusute și lecuite în grabă cu ce s-a găsit la-ndemână. Cât de mult se chinuise bietul de el, se gândea ea.

Ochii lui o priveau fix și parcă stăruia o rugămintă în ei.

— Domir, se întoarse ea către bărbatul de pe scaun, du-te, te rog, și adu niște apă. Cred că iar a făcut pe el, continuă ea, schimonosindu-se.

Domir se ridică în grabă și plecă bolborosind, apucând din mers o găleată de lemn. Femeia își răsuci capul spre călăreț și îi spuse încet:

— Dacă vrei să-mi spui ceva, zi-mi acum.

Călărețul se uită la ea, roti privirea de jur-împrejur și apoi îi șopti clar:

— Dezleagă-mă, adu-mi lucrurile mele și spune-i celui care vă conduce că vreau să vorbesc cu el.